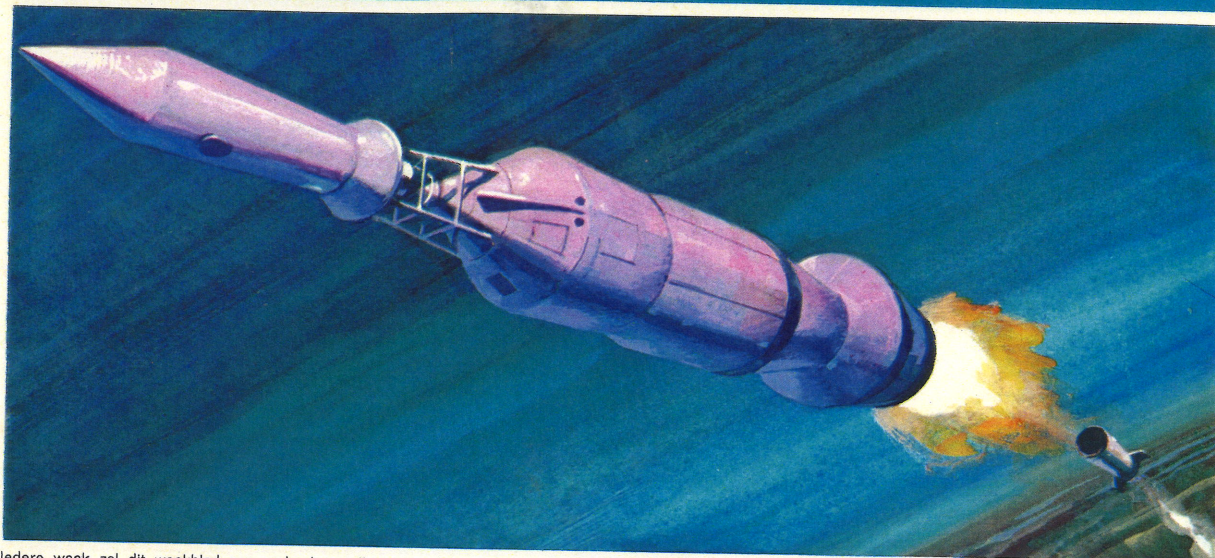

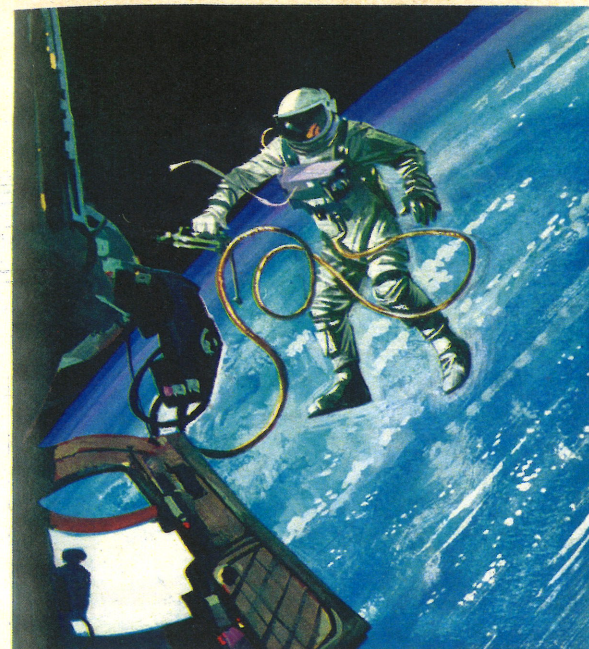
HELDEN VAN DE MENSHEID

Deze week: pioniers van de ruimte

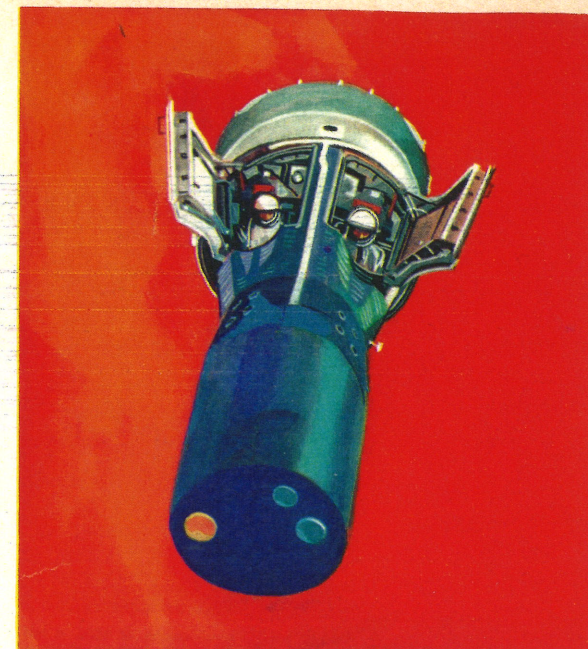

Iedere week zal dit weekblad een verhaal vertellen over de dapperste mannen en vrouwen die ooit hebben geleefd. De mens heeft in de loop der eeuwen talloze heldhaftige ondernemingen tot een goed einde weten te brengen, maar het lijkt niet meer dan billijk dat we — in aansluiting op de voorplaat — ons in dit eerste verhaal zullen bezighouden met de moderne waaghalzen, die vandaag de dag met grote regelmaat de sprong in de ruimte wagen om voor de aardbewoners de lange weg naar andere planeten te verkennen.

Het begin van dit verhaal ligt rond het jaar 1946, toen Amerikaanse raketdeskundigen erin slaagden hun toestellen tot een hoogte van honderdzestig kilometer de lucht in te schieten. De wereld begreep toen dat de verovering van de ruimte was begonnen. Er brak een nieuwe periode aan en bij het ochtendgloren van dit nieuwe tijdperk werd ook een nieuw soort superman geboren: de astronaut. We maakten kennis met de ruimtevaarder, die ons op een orkaan van geweld de weg zou wijzen naar de maan en nog verdere bestemmingen.

Nieuwe gevaren, die nog geen mens onder ogen had gezien, begonnen de astronauten te trotseren, toen ze zich in 1965 voor het eerst buiten de bescherming van hun ruimtecapsule waagden. Ze wisten, dat een gaatje in hun ruimtepak onmiddellijk de dood tot gevolg zou hebben. En bij een onverhoopte breuk van hun levenslijn zouden ze zonder enige kans op redding in de oneindige ruimte verloren gaan. Op de vijfde juni van het jaar 1966 heeft een Amerikaan dit ontzettende gevaar twee volle uren onder ogen gezien.

Het is altijd de droom van de geleerden geweest nog eens ooit mensen op de maan te plaatsen. De eerste stap naar de verwerkelijking van deze droom is de constructie van een tweepersons ruimtecapsule, door de Amerikanen Gemini genoemd. In een later model, de Gemini VII, cirkelden twee Amerikanen, Frank Borman en James Lovell, veertien dagen rond de aarde met de onvoorstelbare snelheid van ruim vijftienduizend kilometer per uur. In totaal volbrachten deze astronauten tweehonderdzes omwentelingen om de aarde.

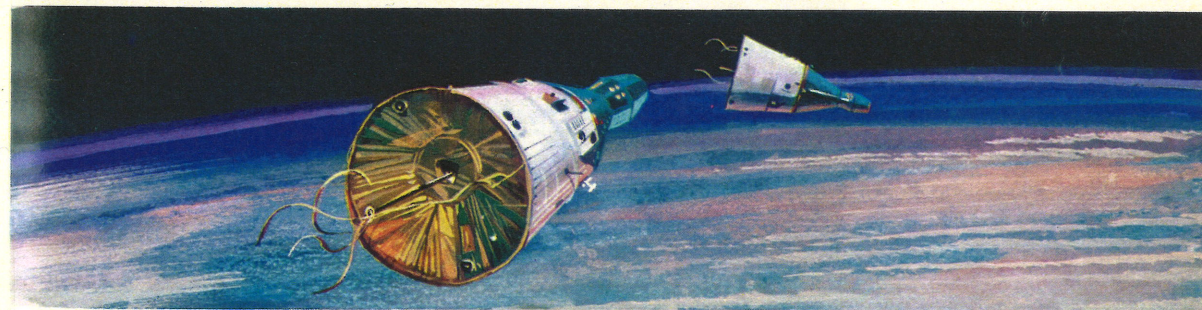
Het werd een wedloop tussen Russen en Amerikanen. Wie zou als eerste een mens in de ruimte brengen om de onbekende gevaren te trotseren? De Russen wonnen. Op 12 april 1961 stapte de jonge Rus Joeri Gagarin in zijn ruimtecapsule en raasde omhoog. 108 minuten later keerde hij naar de aarde terug. Hij was de eerste man die door de ruimte om de aarde was gevlogen. Hij verongelukte op 27 maart 1968, toen zijn straalvliegtuig ergens in Rusland neerstortte.

Twee jaar na Joeri Gagarin liet ook een Russische vrouw merken dat de ruimtevaart geen aangelegenheid was voor mannen alleen. Op 19 juni 1963 vernam de wereld het ongelooflijke nieuws dat Valentina Tereshkova, een jonge Russische vrouw, 48 banen om de aarde had beschreven. Deze prestatie scheen des te onwaarschijnlijker, omdat Valentina tot voor vier jaar een fabrieksmeisje was geweest en pas toen tijdens een plaatselijke sportshow voor de eerste maal een parachutesprong had durven maken.

Alle ruimtevaarders moeten supermensen zijn om de ontzettende ontberingen van een ruimtereis te kunnen doorstaan. Wie dit harde beroep kiest, moet niet alleen een kundig piloot zijn met een buitengewone technische begaafdheid: hij — of zij — moet in lichaamskracht en incasseringsvermogen ver boven zijn medemensen staan. Zo romantisch als het eruit ziet, is het beroep niet!

Borman en Lovell maakten tijdens hun sensationele recordvlucht eveneens geschiedenis, toen ze erin slaagden hun ruimtevaartuig aan een andere Geminicapsule te koppelen. Dit was opnieuw een schrede over de grenzen van het onbekende. Nadat was komen vast te staan dat menselijke wezens het twee weken in de nauwe ruimte van een capsule konden uithouden, bleek nu ook dat het mogelijk was met een ander ruimtetuig contact te maken. Voor de leek mocht het niet meer lijken dan een geweldige technische stunt, deskundigen begrepen echter dat de geslaagde koppelingsmanoeuvre de maan weer een stukje dichterbij had gebracht.

Sinds de successen van de Geminicapsule zijn inmiddels onbemande Amerikaanse ruimtevaartuigen op de maan zelf geland. Het is nu nog slechts een kwestie van tijd voordat ook de mens naar de maan kan vliegen. En als eenmaal de ruimtevaarders over het maanoppervlak wandelen, zullen ze zich herinneren dat hun aanwezigheid daar slechts mogelijk werd gemaakt door de moed van de eerste astronauten, de pioniers van het eerste uur, die de eerste schreden zetten op de onbekende weg naar de sterren. Wanneer zouden wij hen volgen?